

[Paul Møller.]

bryde den, så er det farligere af hensyn til roen på arbejdsmarkedet at blande sig i de indgåede overenskomster, og det er sagt gang på gang til os, at har vi ikke pristalsreguleringen, så er lønglidningsfaktoren så meget stærkere. Derfor kan socialdemokratiet ikke i dag stå og sige, at alle de argumenter, de har fremført tidligere, skal gælde til Wandsbek. Derfor må socialdemokratiet erkende, at alle deres tidligere argumenter efterhånden også har overbevist os om, at en 2-årig overenskomst skal respekteres.

Og med hensyn til engangsskatten er det jo klart, at den rammer fuldstændig i flæng dem, der har tabt, og dem, der har vundet på den uretfærdige kronenedskæring.

Der tales om, at vor afstemning kan eller vil få politiske konsekvenser, og når man hørte hr. Per Hækkerup i dag til morgen, havde man jo bestemt den opfattelse, at valget allerede var udskrevet. Det var jo en rigtig valgtale, og det var jo ikke en, der var særlig venlig over for andre partier i det høje ting.

Se, denne trussel om valg, den må vi jo se at bære fra denne side. Jeg tror, vi kan det — hr. justitsminister. Vi har aldrig haft tillid til, at den regering, der blev siddende efter valgnederlaget i fjor, skulle kunne klare problemerne. Det var regeringen, der prøvede på at flikke et arbejdsdygtigt, et bæredygtigt flertal sammen. Imod vore advarsler og imod vore råd skabte man dette flertal, som man betragtede som bæredygtigt. 12 måneder kunne det bære, men så gik det til bunds, længere var det ikke i stand til at holde statsministeren oppe. Men jeg vil gerne sige til trøst for dem, der er ubehageligt til mode ved et valg, at det værste for et folkestyre er slet ikke at appellere til vælgerne. Det siges så tit, at det vil være en ulykke, hvis vælgerne skal tale, men det er jo folkestyrets idé. Hvis der ikke kan skaffes et flertal her i det høje ting, som regeringen kan være tilfreds med, så er det folkestyrets idé, at folket afgør tvisten imellem partierne, og det er et godt og et demokratisk princip. Det er langt værre at opretholde den nuværende uværdige tilstand, som vi har oplevet i den sidste tid, hvor fraktionsstriden inden for socialistisk folkeparti lammer et parlament og lammer en regerings handleevne.

Der tales så tit om parlamentslede. Kommer der parlamentslede i Danmark, så kommer den ved at se landets regering med statsministeren i spidsen forhandle med og appellere til et virvar af forskellige anskuelser uden om folketinget; så kommer den ved at fortsætte en tilstand, hvor en partihovedbestyrelse, der ikke er valgt af vælgerne, bestemmer, hvad de folkevalgte må gøre og ikke må gøre. Det er langt værre, om denne tilstand skal opretholdes; og disse foranstaltninger, regeringen her har lagt på folketingets bord, vil være ganske forgæves, hvis det røde kabinet og dets virksomhed skal fortsætte. De bebudelser og de krav, der når os derfra, viser, at disse foranstaltninger vil blive efterfulgt af nye ulykker, som vil lægge nye byrder på alle, på produktionen, på erhvervene — og når jeg taler om erhvervene, taler jeg om dem i videste forstand som alle mennesker, der er beskæftiget i dansk produktions- og erhvervsliv. Derfor: skulle flertallet bryde sammen, så græder vi tørre tårer, for dette flertal har været et kostbart eksperiment, et dyrt fejlgreb.

Hr. Per Hækkerup fremstillede det på den måde, at landets økonomiske vanskeligheder, som man her vil tackle, alene stammer fra den engelske devaluering. Men er det da ikke sandt, at vi havde enorme rentestigninger inden den britiske devaluering? Er det ikke sandt, at vi havde Europarekorden i rentestigninger? Er det ikke sandt, at vi inden den britiske devaluering havde en kraftigere prisstigning end andre EFTA-lande? Et det ikke sandt, at vores industri var ved at stagnere? Er det ikke sandt, at vi dag for dag måtte læse om, at virksomheder lukkede eller måtte indstille deres produktion? Er det ikke sandt, at vi også stod over for et problem om øget ledighed inden den britiske devaluering? Og er det ikke sandt, at vi i dag har fået et pristal, der viser, at siden juli i år er priserne steget så meget, at det udløser 2 pristalsportioner, uden at devalueringen endnu er indregnet i disse priser? En af de største prisstigninger, vi har oplevet i vort folks historie — inden devalueringen!

Og hvad har der været i vejen i det år? Der har været det i vejen i det år, at regeringen på grund af et taktisk spil, fordi man har sat det taktiske, dette at knuse